

have havt Sæde i Theatercommissionen — som i dette Diebliff havde ligesom en særegen og stærk Opfordring til at tage sig af den i Forslaget omhandlede Gjenstand. Jeg vil ogsaa sige, at jeg troer, at vi alle Tre vare villige til at gaae i Slden ved denne Leilighed, at vi om fornødent hverken vilde slyge Sld eller Vand, ja, at vi endogjaa, hvis vi havde kunnet det, ved denne Leilighed vilde have havt Mod til at gaae ind i Lovens Buur. Men en anden Sag er det, om det er nødvendigt. I den i dette Forslag omhandlede Sag kommer det efter min Overbeviisning væsentlig an paa Resultatet, det kommer efter min Formening ved dette Spørgsmaal ikke saameget an paa Forhandlingen, men det kommer reent ud sagt an paa, at Theatret ikke mishandles. Thi deri troer jeg, at den ærede Forslagsstiller har fuldkommen Ret, at Theatrets Overbestyrelse med Rette maa gjøre Krav paa, at man ikke uden Videre stryger et Tilskud, som er nødvendigt til de løbende Udgifter, deri troer jeg, han har fuldkommen Ret, at man ikke kan opstille en fingeret Reserfefond, uden at gennemføre Fictionen, og saa hører der til denne Reserfefond ikke blot Kassebeholdningen, men ogsaa nødvendigtvis de omtrent 40,000 Rbd. i løbende Gjæld, der fra tidligere Aars Underbalance skyldes Sorø Akademi, og saa bliver der af den skønne Fiction om en Reserfefond, hvortil man skulde henvide Udgiftens Afholdelse, ikke Andet tilbage end et ligefremt Minus. Det er vist, at det er en lovbestemt Ret for de ved Theatret bedre stillede fast ansatte Personer at faae Tillæget, og det vilde være at gjøre Bestyrelsens Stilling fuldkommen uholdbar, hvis de bedre Stillede fik Tillæget, medens man negtede de mindre godt Stillede det. Hvorledes man end vender og dreier Sagen, er der en ligefrem Nødvendighed at flaffe et Tilskud istedetfor det strøgne Beløb, og nu siger jeg, hvem Sagens Gjennemførelse fremfor Alt ligger paa Sinde, at medens jeg naturligvis godt kan forstaae de formelle Indvendinger, som min ærede Collega gjør mod den Maade, hvorpaa Regjeringen tager Sagen, er det for mig dog Hovedsagen, at Regjeringen tager sig af Sagen,

at Regjeringen paatager sig en bestemt Forpligtelse til at gennemføre Sagen. Det er ikke passende her nærmere at komme ind paa, hvorledes Sagen skulde gennemføres i Folkethinget. Det er en Selvfølge, at det ikke kan falde mig ind her i Landstinget at gjøre nærmere Spørgsmaal om, hvorledes Regjeringen vil bringe Sagen igjennem i Folkethinget, det forbyder Etiquetten; men efter den Maade, hvorpaa den ærede Minister har stillet sig til Sagen, finder jeg, at det i det Mindste for Diebliffet ikke vilde være rigtigt at fastholde det af den ærede Landstingsmand stillede Undringsforslag. Jeg for min Deel vil henstille til ham, om han ikke ialtsald ved denne Behandling vil tage det tilbage; og hvis han ikke gjør det, maa jeg, idet jeg er overbevist om, at dette Votum ikke kan misforstaaes, for mit Bedkommende stemme imod det. Derved troer jeg, at Ansvarer heelt og holdent lægges paa Regjeringen, hvor det bør være. — Anderledes stiller Sagen sig derimod med Hensyn til nogle af de andre Forslag, der ere stillede, og navnlig med Hensyn til Forslaget om en Examencommission. Herom udtaler jeg mig virkelig meget ugjerne, men jeg kan ikke see rettere end, at det dog under den besynderlige Situation, som er fremkommen, vil være nødvendigt, at Enhver for sit Bedkommende bidrager til, at Forholdet staaer klart; det vil maastee til Slutning vise sig, at denne Klarhed vil blive en fuldstændig Klarhed; men netop det gjælder det om at faae klart frem. Jeg har i og for sig meget lidt Øyst til at fortsætte denne Forhandling, og Grunden er den, at jeg har seet, hvorleiden Forstaaelse af de Grunde, der tidligere ere blevne fremførte fra den ærede Forslagsstiller (Møsing) og fra mine ærede Collegar fra Kjøbenhavn (Lehmann og Madvig), der er bleven vist fra den ærede Ministers Side. Jeg beder den ærede Minister ikke misforstaae, hvad jeg her siger. Man kan være aldeles uenig med en Mand, og dog kan man i den Maade, hvorpaa man bekæmper ham, vise en Forstaaelse af det Standpunkt, hvorpaa Modstanderen staaer. Ja, jeg fristes til at sige, at hvor der ikke finder en saadan gjenfærdig Forstaaelse Sted mellem To, der forhandle med hinanden og bekæmpe hin-